

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 243.

Tolvte Sæssion.

58de Møde.

Tirsdagen den 11te December Kl. 1.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Naar det af mig stillede Underændringsforslag bliver vedtaget, bliver Sagen mindre farlig, thi saa vide vi ganske sikkert, at kun de Love, som først blive behandlede her, kunne komme ind under denne Paragraph; men antage vi ikke Underændringsforslaget, er Sagen virkelig farlig. Jeg antager ganske sikkert, at det ærede Medlem (A. Hage), som vil Hensigten, ogsaa vil Midlet; han vil fastholde for os vor finansielle Myndighed, i den Henseende deler han ganske min Anskuelse, saa at jeg haaber, at han ogsaa vil stemme med mig.

A. Hage: Jeg skal blot bemærke, at for mig vil der være en bestemt Opfordring til at være endnu mere nøielse med de Love af finansiell Betydning, som kommer til os, efterat de først ere behandlede i Landstthinget, dersom vi vise Regjeringen den Tillid, som uægtelig ligger i Vedtagelsen af den ærede Ministers Forslag; jeg vil aldeles ikke benægte, at der i Tidernes Løb kan opstaae nogen Misfio; hvis dette Forslag vedtages, og jeg har derfor udtrykkelig sagt, at jeg kun vilde gaae ind paa dette Forslag som et Forsøg.

Schiern: Den ærede Tale, der nu fatte sig (A. Hage), httrede i sit næstforrige Foredrag, at han ikke kunde gjøre sig fortrolig

med den Tanke, at Landstthinget skulde have lige finansiell Ret med Folkethinget. I denne Henseende maa det dog være mig tilladt at gjenkalde i Erindring, at da dette Spørgsmaal første Gang forelaa her i Salen, vilde 12 Medlemmer mod 5 af det Udvalg, der i den grundlovgivende Rigsforsamling var nedsat, at Finantsloven skulde behandles paa den Maade, at der af Rigsdagen skulde nedsættes et Udvalg, bestaaende af ligemange fra Landstthinget og fra Folkethinget valgte Medlemmer, og selv den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som idag var den Første, der reiste Discussionen om hele dette Spørgsmaal, var dengang villig til at gaae ind derpaa. Det vil være aabenbart, at paa den Maade vilde Landstthinget faae en heel anden og større finansiell Stilling end den, hvormed der nu er Tale, og kun den Frygt, hvormed den conservativeste Side dengang imødesaae Fremtiden, dens Bestræbelser efter at indføre, hvad man kaldte et strengt Tokammersystem, bewirkede, at dette Forslag af 12 imod 5 Medlemmer ikke kom til at gaae igjennem. Det vil jo ogsaa være i de ærede Medlemmers Erindring, at forend Aaret 1848 havde man ikke mange af den Slags Kamre, der vare grundlagte saaledes som vort Landstthing, man havde derimod Kamre, hvis Medlemmer af Regenten selv vare valgte paa Livstid, eller Kamre, hvortil Indtrædelsesretten var arvelig. Men hos os blev der ikke engang Tale om at faae et andet Kammer, hvis Medlemmer paa visse Aar udnævntes af Kongen, og da Forholdet altsaa blev saaledes, som det nu er, synes det dog virkelig, at den Frygt, der nu